

колко залпа и убихме единъ-двама селяни, всички се отдалечихме въ гората, понеже бѣха ранени слабо Георги Арнаутина, Иованъ и Тотю¹⁾), като използуваха обстоятелството, че потерата бѣше ни оставила на мира, защото бѣше нападната отъ другитѣ ни шестнадесетя другари. Въ гората имаше една нива съ рѣжъ. Тамъ престояхме презъ цѣлия день. На следното утро се отбихме въ друга нива съ рѣжъ, дето престояхме презъ цѣлия день. Наблизу имаше едно село, което се казваше Мурадъ-бей. При-вечеръ къмъ 11 часа, полякътъ, като ни забеляза въ нивата, съобщи въ селото, отдето пристигна потеря, която почна да ни обстрелва отъ две страни. Бѣгайки отъ нея, скрихме се въ една гора и тамъ преспахме. Нея вечеръ загубихме ранениятъ си другаръ Иванъ Арнаутина. Останахме 11 души. Зазори се, обаче не

¹⁾ Филипъ Тотю се е подвизавалъ презъ 1854-1859 години въ Кжпиновския балканъ, Търновско. Интересенъ е епизодътъ му съ българския чорбаджия и изедникъ въ Церовия-кория. Презъ кумина на кжщата му, той влѣзълъ при него, после го заловилъ и вързалъ; поискалъ му да каже где е скрилъ записитѣ на сиромаситѣ селяни, които обиралъ като имъ вземалъ по на грошъ парица. Чорбаджията отказалъ. Тогава Тотю заповѣдалъ да нагорещятъ пиростията на огънь до насвѣтляване и да я поставятъ на главата му. Чорбаджията му предалъ записитѣ за около единъ милионъ гроша. Тотю ги скжсалъ. Между тѣхъ били и такива на Стефанъ Карагьозовъ отъ Търново, който по-после изпитвалъ Караджата въ Търновския затворъ. Вж. Общински вестникъ „В. Търново“ год. XV, бр. 17, 18, 19 и 20, 1938 г.-Записки на Киро Тулешковъ (1846—1904) за Стефанъ Карагьозовъ и неговия приятель въ с. Церова кория.